

HLEDÁNÍ KONSTANTY

Ř 8,35-39

kázání ze soboty 7. 9. 2013 – br. Michal Balcar

Úvod

Dnes se jako kazatel nacházím v unikátní pozici. Při všech následujících kázáních, budou jistě mnozí z vás brzy poté, co začnu mluvit, usínat, nebo přemýšlet o tom, co bude k obědu. Ale dnes jsou všichni zvědaví a budou poslouchat. Proto jsem se rozhodl kázat o tom, co považuji v Bibli nejdůležitější. O jádru evangelia.

Římanům 8, 35-39: *Kdo nás odloučí od lásky Kristovy? Snad soužení nebo úzkost, pronásledování, bída nebo meč? Jak je psáno: „Denně jsem pro tebe vydáván na smrt, jsme jako ovce určené na porážku“. Ale v tom ve všem slavně vítězíme mocí toho, který si nás zamiloval. Jsem jist, že ani smrt, ani život, ani andělé, ani mocnosti, ani přítomnost, ani budoucnost, ani žádná moc, ani výšiny, ani hlubiny, ani co jiného v celém tvorstvu nedokáže nás odloučit od lásky Boží, která je v Kristu Ježíši, našem Pánu.*

Křesťanské vzdušné zámky

Když jsem uvěřil v Boha, měl jsem za to, že život s Bohem je procházka růžovým sadem. Vždyť na mé straně je všemohoucí bytost, a tak musí můj život být mnohem snazší než život neveřících lidí. Věděl jsem, že přijdou potíže, ale věřil jsem, že mne Bůh vždycky z problému rychle a bezbolestně vyvede. V té době jsem se zamiloval do jedné krásné slečny, o kterou shodou okolností usiloval můj kamarád. Nejprve jsem se zdráhal se modlit za to, aby si vybrala mě, protože jsem nepochyboval o tom, že by se to hned stalo. A to mi nepřišlo fér. Jenže ona se do mě nějak odmítala zamilovat, naopak začal vítězit ten druhý. Tak jsem se začal intenzivně modlit. Jenže ona nic. Dnes mají spolu rodinu a jsou šťastní. A budou snad až do smrti. Ten, kdo z celé situace vyšel se zlomeným srdcem a krizí víry, jsem byl já. Dnes, po 18 letech šťastného manželství vím, že to bylo dobře, ale tehdy jsem se moc trápil a pochopil jsem, že život křesťana není život bez bolesti.

Drastická perspektiva křesťanského život podle Pavla

Apoštol Pavel podobně mluví o životě víry i v námi čtené pasáži. Křesťan je člověk, který musí čelit věcem, které ho ohrožují zvnějšku: Pronásledování, hlad, bída nebo meč. I zvnitřku: *Soužení, úzkost*. Soudobým slovníkem bychom řekli třeba deprese, fobie, neurózy, rakovina, ztráta zaměstnání, nemoc, rozbité vztahy. Žádný křesťan není vůči takovým věcem imunní. Každého z nás mohou potkat. K čemu tedy věřit, když náš život není snazší ani jednodušší než život sekulárních lidí?

V této chvíli Pavel cituje drastický verš z Žalmu 44: *„Kvůli tobě jsme vraždění denně, mají nás za ovce na zabítí.“* Každý z nás ví, že je iluzí myslet si, že když se stanu křesťanem, budu žít bezproblémový život. Pavel tady ale věci vnímá v mnohem vyhocenější perspektivě: Když se stanu křesťanem budu jako ovce určená

na porážku. Pavel chápe následování Krista velmi radikálně – jako cestu ke smrti. Žalm 44 mluví o člověku, který je v nouzi, je ohrožován nepřítelem a modlí se k Bohu, ale Bůh mlčí.

Cesta existuje

V té chvíli přichází odpověď na otázku, proč věřit. Ta stojí v silném kontrastu s předchozími slovy. „*V tom všem slavně vítězíme*“. Pavel zde v řečtině používá slovo „hypernikein“, které je hapax legomenon, tj. jedinkrát použité v celém Novém zákoně právě na tomto místě. Náš Bůh není Deus Ex machina, který vždycky přijde, když potřebujeme, luskně prsty a je všechno vyřešeno. Je to Bůh, který je v tom namočený s námi, trpí, když trpíme, pláče, když pláčeme, umírá, když umíráme. V tom je naše vítězství.

Přijati!

Ale hlavně Pavlova slova znamenají jedno: Jsme přijati! Bůh nás miluje takové, jací jsme právě teď v této chvíli. Nemusíme být lepší, abychom si jeho lásku zasloužili. Jedna věc zůstává, kdyby všechno pominulo. Kristova láska.

Paul Tillich, významný německý teolog 20. století tuto myšlenku shrnuje slovy: „Odvaha být je odvahou přijmout sama sebe jako přijatého, i přesto, že jsme nepřijatelní.“

V tom je nepřekonatelná síla evangelia. Moc, která osvobozuje, uzdravuje v nitru a dává chuť a sílu bojovat. Jenže není podstatné o tom mluvit, důležité je to prožít. Nechat se Bohem milovat.

Kristova láska je mocnější než cokoli

Ve verších 38-39 používá Pavel gnostické termíny. Mluví o božstvech, zásvětných bytostech, které vládou člověku, a první z nich Pavel uvádí smrt. Smrt je nezpochybnitelná vládyně. Nikdo jí neunikl, nad každým má moc, dokonce i samotný Bůh jakoby jí byl podřízen – ale ne navždy. Každý z nás má strach ze smrti, bez ohledu na věk. Říká se, že v okamžiku, kdy si uvědomíme, že zemřeme, končí naše dětství. A proto každému z nás zaznívá – ani smrt nás neodloučí od lásky Kristovy.

Není to ale jen smrt, která je zdrojem našeho strachu. Bolest a trápení přináší i život. Cokoli, co život přinese, nás neodloučí od lásky Kristovy. Ať už naše životy budou směřovat kamkoli, nic nás neodloučí od lásky Kristovy.

Podle Pavla to není smrt a daně, co je konstantou v životě, ale láska Kristova.

Jak bych Pavlova slova četl já

„Snad moje sobectví, má lhostejnost, můj strach, má touha po sebeprosazení, má bezohlednost nebo nemoc, ztráta práce, ztráta těch, které miluji. Ani smrt, ani život, ani média, ani politici, ani sociální prostředí, do kterého jsem se narodil, ani moje genetické předurčení, ani co jiného v celém tvorstvu nás nedokáže odloučit od lásky Boží, která je v Kristu Ježíši, našem Pánu.“

AMEN